

korrekt. Men den hele Situation var hende alligevel saa uvant dristig, at hun havde en Fornemmelse af at svæve i Luften.

Per gav sig til at underholde hende med sine Rejseoplevelser, dem han gerne greb til, naar han ikke vidste andet at sige. Men Inger hørte slet ikke paa ham. Hun var igen falden i Tanker over noget, som Hofjægermesterinden engang havde sagt om ham. Det var, at han vistnok var en stor Kvindeven, og at det var denne Lidenskab, som havde ført ham paa Afveje. Hun forstod disse Ord saaledes, at hans Forlovede foruden at være meget rig ogsaa var meget smuk, — og saadan havde hun i Grunden ogsaa altid tænkt sig hende. Hun vidste ikke hvorfor; men hun kunde ikke tro om ham, at han havde taget hende alene for Pengenes Skyld.

Per havde igen stjaalet sine Øjne hen paa hende. Hun sad stadig med Græsstraet i Munden og stirrede ud over de blomsterbrogede Enge. Hun havde bøjet sig lidt forover og løftet det ene Knæ en Kende, saa hun kunde hvile Armen paa det. Øjnene var halvlukkede og missede i Solen.

„Keder jeg Dem?“ sagde han efter nogen Tavs-
hed.

Hun foer let sammen ved igen at høre hans Stemme. Hun blev ogsaa en lille Smule rød.

I det samme hørte de en Vogn køre ind i Slots-
gaarden.

„Det kan dog vel ikke allerede være Deres For-
ældre?“ udbrød han forskrækket.

„Det er det vist,“ sagde hun og rejste sig. „Jeg
maa gaa ind.“

Hun viste dog ingen særlig Skyndsomhed paa
Tilbagevejen gennem Haven. Da hun ved Siden